

# ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΚΕ'. ΑΡΙΘ 51

Ποιήσεις: Π. Μ.\*\*\*, Αικατερίνης Λοσίου, Η. Τανταλίδου, Ι. Δ. Λοβέρδου, Α. Καφοκεφάλου, Η. Τσιτσέλη, Α. Σ. Μάτσει, Δ. Κόκκου, Αίσώπου, Στερ. Καλογεροπούλου, Ε. Γ. Ἀννίνου, Ι. Βηλαρά. Ἀντώνιος Μάτσει ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζτ. Ἀγγελίαι κλπ.

## ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ

Τὴν ἀγαπᾷς; Ταλαίπωρε, τὸ πνεῦμά μου σκοτίζει  
'Ομίγη καὶ τὰ βάρβαρα Ἠλύσια νομίζει.  
Σὺ ἄνθος ἀνεμορραγὲν, ὄχρον, μεμαραμμένον,  
Πλοιάριον ἐπὶ μακρὸν κυματοπεπληγμένον  
Εἰς τὰς θαλάσσας τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀμφιβολίας,  
Μὴ νέους ζῆτει κλύδωνας, μὴ νέας τροκυμίας.  
Φεῦ! ὄντα ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς συντετριμμένα  
Τὸν τάφον μόνον ἔχομεν ἐπὶ τῆς γῆς λιμένα.  
'Αρκούντως ἔζητας· καιρὸς νὰ ζήσῃσι καὶ ἄλλοι  
'Ὦν ἡ γελόεσσα μορφή ὄραϊα ἔτι θάλλει.  
Σκια ὄχρα καὶ κατηρῆς καὶ τρόμον ἐμποιοῦσα  
Μὴ κλείης τὴν διάδασιν ἐν μέσῳ προχωροῦσα  
'Ὁραίων ὄντων, ὦν μακρὸν τὸ τέρμα τῆς πορείας  
Καὶ ὦν τὰ στήθη ἔμπλεα ἐλπίδων εὐτυχίας.  
Ταλαίπωρε, σὲ προσκαλεῖ τὸ νεκροκράδβατόν σου·  
Εἰς τὸ μακρὸν δὲν ἐπῆχθες ἀρκούντα στάδιόν σου; |  
Τί θέλεις; ἀνακλίνθητι εἰς τὰ ἐντάφιά σου,  
'Ἐν τῇ σιγῇ σου ὑπνωσον, καρδία κεμηκυνία,  
'Ἦν νὰ σπικράττουσαν ἐπαυσαν οἱ γῦπες τοῦ Κεουκάσου,  
'Ἦν ἐπαυσε νὰ στροβιλαῖ ἡ λατλαψ ἡ ἀγρία.  
Μὴ σύμπνιγ' ἐν τῷ σπέρματι τὸ ἄνθος, τὴν ψυχράν σου  
Πνοὴν ἐπὶ τῶν νεκρῶν μὴ πέμπε ἡμερῶν του·  
Νὰ θάλλῃ ἄφρες τὸ γλυκὺ, καλλιμόρφον, μακρὴν σου

Νὰ στέρ' ἡ δρόσος καὶ χαρὰ τ' ὠραῖον μέτωπόν του.  
Μὴ ἐλπίζε ὁ μαρτυρὸς ζῶν ποτε νὰ δώσῃ,  
Θὰ τὸ μαράνη πρόωρα καὶ θὰ τὸ πελιδνώσῃ.  
Φεῦ! ἡ καρδιά ὀφθαλμοῦς δὲν ἔχει, οὐδὲ ὤτα·  
Τυφλὴ ζητεῖ εἰς βάρθρα ὁάσεις κεχρητότα.

1872

Π. Μ.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ «ΓΚΙΑΟΥΡ» ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΔΟΣΙΟΥ

«Καὶ τὸ αἷμα κρῶν εἶναι εἰς τὰ κλίματα τὰ κρύα·  
«Ἡ ἀγάπη μόλις εἶναι τοῦ ὀνόματος ἀξία.  
«Ἄλλ' ἡ ἰδική μου ἦτο ὡς ἡ λάβα, ἥτις θράζει  
«Εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Αἴτνης καὶ ἐκρήξεις ἐτοιμάζει.  
«Ἐγὼ, πάτερ, δὲν ἤξεύρω μ' εὐγλωττίαν, καθὼς ἄλλοι,  
«Γυναικῶν νὰ περιγράψω ἦτοι ἔρωτας ἢ κάλλη·  
»Ἄν αἱ φλέβες ὄλαι θράζουν, ἂν ἡ ὄψις χρωμ' ἀλλάσῃ,  
«Ἄν τὰ χεῖλη δὲν γογγύζουν, ἐν ᾧ πόνος τὰ σπαράσσει,  
«Ἄν ἐγκέφαλος παράφρων, καὶ καρδίας σφοδρὰ πάθη,  
«Καὶ τολμήματα μεγάλα, καὶ ἡματωμένη σπάθη,  
»Καὶ ἂν ὅ,τι ἦ ἡσθάνθη ἢ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου,  
»Εἶν' ἀγάπη, — ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἦτο ἰ δ ι κ ἡ μ ο υ !  
»Αυπηρὸς δὲ τούτου μάρτυς εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ μου.  
«Δὲν ἠμπόρουν νὰ στενάζω, νὰ παρακαλῶ, νὰ κλαίω·  
«Ἐπρεπε ἦ νὰ τὴν ἔχω ἢ νὰ παύσω ν' ἀναπνέω.  
«Ἀποθνήσκω πλέον· ὅμως εἰς τὴν γῆν ὕπου ἀφίνω  
»Εὐτυχὴς ΥΠΗΡΕΑ· τώρα ἄς γενῶ ὅ,τι ἂν γίνω.  
»Ἐπαθα ὅ,τι ἐζήτουν, — λοιπὸν δὲν παραπονοῦμαι.  
»Ἄν καὶ ἔχασα τὰ πάντα, καρτερίας δὲν στεροῦμαι,  
»Καὶ, τὴν Δεϊλὰν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσω,  
»Ἐτοιμος θὰ ἤμην πάλιν τὴν αὐτὴν ζωὴν νὰ ζήσω,  
»Μ' ἴσας ἡδονὰς καὶ λύπας ἐκ δευτέρου ν' ἀγαπήσω.  
»Πῶς θὰ ἐσπευδα νὰ παύσω εἰς τὸν ἴδιόν της τάφον  
»Τῆς καρδίας μου τὸν πόνον καὶ τοὺς κτύπους τῶν κροτάφων!  
«Ἦτο πλάσμα ζωογόνον, φῶς καὶ θάλαπος διαχέον·  
»Ἄν τὴν ἐβλεπέ τις ἄπαξ, δὲν τὴν ἐλησμόνει πλέον.  
»Ὡστε τῶρ' ὁ ὀφθαλμὸς μου, ἄς στραφῇ ὅπου ἂν θέλῃ,

Καὶ μὲ τοῦ Πίνδαρου κάνεις δὲν ζῆ τὴ φλυαρία.  
Ἄρειτ' ἐμὲ τὸν ποιητὴ τῆς δάφνης τὰ φαρμάκια  
Νὰ πίνω κι' ὄλο νὰ διψῶ ἐστὶ ξύλινο σπητάκι.

Μιὰ μέρα, ἀλαφρογιορτὴ θυμοῦμι ἦτο μιὰ  
Ἄπο αὐταῖς ποῦ προσογὴ δὲν δίνετε καμμιά·  
Ἐγιώριζεν ἢ Ἐκκλησιὰ τὸ αἷμα καὶ τοὺς πόνους  
Ποῦ ὑπόφερε Καλόγερος κουτὸς σὲ κάποιους χρόνους·  
Καὶ τοὺς ὑπόφερε γιαυτὴ τὴ σημερινὴ Ἑλλάδα  
Ποῦ δεῖχν' εἰς ἀθεόφοβη βλασφημία ἐξυπνάδα.  
Ἐτῆς ἐκκλησιαίαις ἐρημοὶ ἐψέλυν σὶ παππαδες  
Καὶ σαρκωμένους ὁ συρμὸς εἰς πρόσωπα χιλιῶδες,  
Ἐὰν ἀπὸ θάλασσα θολὴ ἀποκομμένο κύμα  
Ἐτρεχε ὁ Κόσμος μὲ τὸ νοῦ ἐστὶ λαίμαργό του βῆμα,  
Εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα  
Τῆς ὕλης τὴν ἀληθινὴ ν' ἀκούσῃ λειτουργία·  
Νὰ ψάλλῃ τοῦ ἐγωῦσμοῦ τὸ ἐξυπνο τροπάρι  
Καὶ ἀντὶ ψύχαλο, χρυσὸ ἀντίδωρο νὰ πάρῃ.  
Ἐτῆ λαίμαργῃ κατεῖασα ποῦ ἔτρεχε πιλῶλα  
Κ' εἰδειχεν ἕναν ἀνθρωπο ἐκασθε μιὰ τῆς στάλα,  
Ὡσὰν τσωμένος ναυαγὸς ἐπὶ ἦτυχο ἀκρογιαλί,  
Ἐτῆραζε καὶ τῶρευγε τὸ δάκρυ του ἀγάλη,  
Ἐ τὸ ξύλινο σπητάκι του ἀπόξω καθισμένος  
Μὲ τοῦ Ἀγῶνος τὸ Σταυρὸ ὁ ράφτης στολισμένος.  
Ἄγαπηταῖς ἐνθύμησας ἐσκόρπα ἡ ματιὰ του  
Καὶ ἐστὰ παλῆα τσαπράζικα του ἐλάλει ἡ καρδιά του  
Κ' ἐμοιάζε σάλπιγγ' ἀφωνα τοῦ Ἰεροῦ Ἀγῶνος! —  
Ἄντίστραφτε ἐστὸ δάκρυ του ὁ μυστικός του πόνος  
Ἐστὸ μιὰ ἀχτίνα χαρίτυγῆς ἐπὶ ἀπόκρυφ' ἀδικιάντι! —  
Ἐστὸ σου Πρωτοπαλήκαρο σεμνὸ τοῦ Ἰψηλάντη!  
Ἄν ὄλοι βλέπουνε εἰς Σὲ Ἑλληνορράφτη γέρω,  
Ἐγὼ μ' ἐσένα τὴν καρδιά ἐστὰ περασμένα φέρω·  
Γλυστρῶ ἐστὰ χρόνια τῆς τιμῆς, φτωχέ μου Ἑλληνορράφτη,  
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐστὴ βοή τοῦ Δράμαλη ἀνάρτει! — ...  
Φανταζομαι ἐστὴ θεὰ του πῶς ἔχουμε Πατρίδα,  
Αὐτὸ ἐπίσταψε, αὐτὸ ὅσαις φοραῖς τὸν εἶδα·  
Κι' ὁ πλούσιος ποῦ ἐφτώχυνε ἔτσι ὅταν περνᾷ  
Ἄπο τὰ γκαρμισμένα του παλάτια σταματάει,  
Καὶ μὲ φιλὶ λαχταριστὸ πετροῦλ' ἀνασηκώνει  
Γιατί τί ἦτον μιὰ φορὰ κι' αὐτὴ τοῦ φανερώνει.

Ἐκράτει μὲ κατάνυξι ἀνθὸ τῆς ἐκκλησίας  
 Ποῦ ἔχυνε τὴν εὐωδίαν τῆς μυστικῆς θυσίας.  
 Ἐτήραζε τὸν Οὐρανὸ μὲ μυστικὴ γαλήνη  
 Κ' ἔδειχνε πῶς τὰ πρόσκαιρα ὦρα τὴν ὄρ' ἀφίνει·  
 Χαμογελά...δὲν εἶνε ἰδῶ· ἔς ἄλλου; καιροῦς πλανᾶται...  
 Ὃν ἔρερος π' ὀνειρεύεται καὶ ὅταν δὲν κοιμᾶται.  
 Θυμαίται τῆς Ἑλλάδος του καὶ τὰ δίκά του νεῖατα  
 Ποῦ ἔζησαν κ' ἐπέθαναν εἰς τοῦ Θεοῦ τῆ στρατιά·  
 Πῶς ἔζησαν ὅσων ἄγγελοι εἰς τῆς Τουρκίας; τὸν Ἄδη,  
 Πῶς δὲν ἔχασε καμμιά σαρακοστ' ἢ τετραδῆ,  
 Πῶς ἦσαν ὅλ' εἰ χριστιανοὶ ἀδέρφια ἡ καρδιακά του,  
 Πῶς ψέμμα δὲν ἠτέρωσε τὰ χεῖλη τὰ δικά του.—  
 Ἐξύπναγε χωρὶς λεπτό καὶ ἐκοιμῶτον Κροῖτος·  
 Δὲν ξέρει ὡς τὰ σήμερα τί πρᾶγμα εἶν' τὸ μῖσος.  
 Ἀπὸ τὴν ἐκκλησία του δὲν ἔλειψε μιὰ σκόλη,  
 Θίατρο ἔχει τὸ Ναὸ καὶ τὸ Δαυὶδ Βελλίνη,  
 Ὃν ξύλα ἀπελέκητα ποῦ ἦσαν τότε ὄλοι.  
 Καὶ ὄχι ἀθεόφοβα γραμματισμένα κτήνη.  
 Ἀγράφματος, ὅσων τὸ Θεὸ ποῦ δίχως νὰ σπουδάσῃ  
 Ἐγνώρισε τὸν Ἄνθρωπον Ἀθάνατο νὰ πλάσῃ·  
 Καὶ τῆς Ἑλλάδος ὁ Λαὸς ἀγράφματος σκισμομένος,  
 Γιὰ τὸ πικρὸ του τὸ ψωμί ὅτ' οὐκ ἔντρο σκυμμένος,  
 Μὲ τὸ φανὸ τῆς Πίστης ἔστ' ἀσκότη ἐπερπάτει  
 Κ' ἐμάζωνε τὰ τρίμματα ποῦ χτίζονται τὰ Κράτη·  
 Εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν μυστικὴν ἐσπούδασε θυσίαν  
 Ν' ἀναζητήσ' εἰς τὸν Σταυρὸν τὴν Παλιγγενεσίαν.  
 Ἐκεῖνο τοῦ καλοῦ Λαοῦ λείψανο τελευταῖο,  
 Ἐργάτη τίμιον καὶ φτωχὸ, τὸν Ἡρώ μου κλαίω.

Μιὰ μέρα τὸν ἐρώτησα—«Γέρω γιατί νηστεύεις ;»  
 Κ' ἐκεῖνος μ' ἀπεκρίθηκε ὅσων ἔτροπαλὴ παρθένα,  
 —«Γιατί ἐγὼ ἐπίστεψα αὐτὸ ποῦ δὲν πιστεύεις.  
 »Καλλίτεροί μας τᾶχουνε, παιδί μου, καμωμένα·  
 »Κ' ἐγὼ ἔς αὐτὴν τὴν πίστιν μου, ποῦ περγελάτε, εἶδα  
 »Τοῦ Ἀβραάμ τὰ ἀγαθὰ καὶ ζωντανὴ πατρίδα.»  
 Καὶ πάλι τὸν ἐρώτησα:—«Ἄνθοι δὲν εἶν' τὰ κάλλιη;  
 »Λοιπὸν ὁ ἀνθοθεριστὴς εἰπέ μου εἰς τί σφάλει ;»  
 «Ὁ Γέρω μ' ἀπεκρίθηκε· «Ποτὲ δὲν κινδυνεύει  
 »Καράβι ποῦ μὲ ἀξίον τιμόνι ταξιδεύει·  
 »Ὅς δὲν πωθῆς τοῦ κήπου Σου τὰ ἄνθη μαδημένα  
 »Ποτὲ σου νὰ μὴ λαμπιστῆς καὶ κλέψῃς ἄνθη ξένα.  
 »Ἀστὲρι μὲς ἔς τὰ σύγγεφα, ἔστ' ἀγράμματα ὁ νοῦς Σας,

»Ἀφί' ἢ φράγκικα ζωὴ νὰ τρώγῃ τοὺς ἀρμούς Σας·  
 »Χωρὶς τῆς κίνας τὸ κρασί καὶ λάδι ἀπὸ ψάρι  
 »Τοὺς σιδερένιους μας ἀρμούς δὲν ἔσπαζε λιοντάρι.  
 »Μὲ χορταράκια ἔτρεφα τὸ σῶμά μου καὶ γίδα  
 »Καὶ μιὰ ἡμέρα ἀρρωστεῖα ἔστ' ἡ ζήση μου δὲν εἶδα.  
 »Χωρὶς Συμβούλους νομικοὺς, χωρὶς Ἀκαδημαίους  
 »Δὲν ξέραμε τοῦ σημερνοῦ καιροῦ τῆς ἀτιμίας.  
 »Ὁ Γύφτος δὲν ἐγύρευε Κοντζάμπασης νὰ γένη  
 »Καὶ προσηκόνετ' ὁ μικρὸς μπροστὰ ἔστ' ὁ ἀσπρογένι.  
 »Εὐρίσκαμε τὸ δίκην μας τότε ἔς μιὰ ὦρα·  
 »Γύρευ' ἢ φτώχεια μιὰ ζωὴ δικαιοσύνη τώρα.  
 »Σταυροῦς ἐχάρηζε ἔς ἐμᾶς μὲ τὸ σπαθὶ ἢ Ἄντρια,  
 »Καὶ τώρα γιὰ τοῦ σταυρωτᾶς τιμὰ, σταυροὶ, πρωτεῖα.  
 »Τώρα ;... κί ὅταν χορεύετε ἀπὸ πολὺ ἔτροπή του  
 »Στρέφει ὁ τίμιος ἄνθρωπος ἄλλου τὴν κεφαλὴ του.  
 »Θὲ νὰ βρεθῆτε Ἑλληνες καμμιά αὐγὴ δευμένοι  
 »Καὶ θάχουν γιὰ τραγοῦδί τους τὸν θρόνον σας οἱ Ξένοι.»  
 Ἀπὸ τὴν ἀλαφρογοιότη ἐκεῖνη δὲν τὸν εἶδα.—  
 Τὴν ὑστερνὴ του ἔχυνε ὁ ἥλιος ἀχτέδα  
 Ἐστὸ κοιμητήριον τῶν φτωγῶν τὴν ὦρα ποῦ μὲ στίχους,  
 Ποῦ τοῦ σημάντρου ἐβγαζέχεν τοῦς λυπημένους ἤχους,  
 Ἐγὼ ἐρᾶντιζα ἐκεῖ νεκροὺς λησμονημένους,  
 Ποῦ εἶδε ὁ Κόσμος κ' ἔχασε ὡσὼν διαβάταις ξένους·  
 Ἀργὰ, ἀργὰ ἀκούστηκε τὸ σημάντρο νὰ κλαίῃ  
 Ὃν τὴν καρδίαν ποῦ ἀπόκαμε τὸν πόνο τῆς νὰ λήῃ.  
 Κ' εἶδα τὸν τίμιον Σταυρὸ μὲ δυὸ φτωχὰ φανάρια  
 Καὶ τοῦ καλοῦ μας τοῦ Καιροῦ καμπὸς ἀπομεινάρια  
 Ἐσέρνανε ἕνα νεκρὸ ἐκεῖ ἔστ' ἡ ἄκρη, ἄκρη,  
 Π' ὅσους δὲν ἔχουν ὄνομα θάφτουνε δίχως δάκρυ.  
 Γιὰ ὅσους ἔχουν τοῦ λαοῦ τὰ ἄχραντα κλεμμένα  
 Χαλὰ ὁ Κόσμος, καὶ θρόντοῦν ἔστ' ὁ τᾶρο τους κανόνια·  
 Καὶ στόμα δὲν ἀνοίγεται γιὰ ἐπαινο κανένα  
 Ἐστ' ἡ Ἄτοχη παλληκαριά, ἔστ' ἡ τίμιη καταφρόνια.  
 Τὸν Γέροντα ἐχώνεψε ἢ ἄγραψ' Ἱστορία.  
 Ἐρχεται, ἀγωνίζεται καὶ χάνεται ἢ Ἄνδρεια.  
 Συχώρησ' πίσω τῆς βουτῆς διαβάς τῆς σημεῖο...  
 Ἐστὸ ξύλινο σπητάκι του βρωμολογεῖ Κουρεῖο  
 Ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ὅσων κακὴ γυναῖκα φκιασιδιώνει  
 Τὴ Νεολαία τοῦ Συμοῦ...Κατηραμένοι χρόνοι!

## Η ΕΒΔΟΜΗ ΕΝΤΟΛΗ

What ailed us, oh Gods, to desert  
you for ereeds that defead and re-  
frain? Come down and redeem us  
from virtue,

Our Lady of pain

[Algernon Swinburne.]

Γνωρίζω τῆς ἀνατολῆς τὰς φλογεράς παρθένους,  
τὰ στίλβοντα ἔθαυμασα καὶ μεμνηνότα καλλῆ,  
τοῦς κόλπους τοῦς ἀπρόεντας εὐτόρως ἐπηρμένους,  
καὶ εἰς τρυφῆς τοῦς ὀφθαλμούς πελάγη πνιγομένους,  
ὧν ἄρατος μ' ἐμέθυεν ἐρωτικῆ κραικαλῆ.

Τῆς Ἰταλίας ἤκουσα τὰς θελκτικὰς σειρήνας,  
καὶ ἡ ἀβρὰ μ' ἐμάγευσε παιδρῶν χειλέων γλώσσα,  
Τῆς Γαλατίας Ἰσχωψα τὰς εὐτραπέλους Φρύνας,  
καὶ στηλοδίσκους εὐκαμπεῖς, ἐσθῆτας μεταξίνας  
καὶ νῦν ὄρα καὶ ὄνειρα ἢ μνήμη μου σφριγῶσα.

Γνωρίζω τὰς ἐπαγωγούς τοῦ πόλου νηρηίδας,  
λεπτοφυεῖς ὡς πέταλλα κηρόπλαστα ναρκίσσου,  
τὰς βροστρυχούσας χρυσαυγεῖς ἐθώπευσα πλεξίδας,  
καὶ τὰ λαρδοῦντα σώματα, λευκὰ ὡς τὰς ἀτμίδας  
τὰς πλανωμένας κάποτε φυγάδας παραδείσου.

Τοῦς πόθους τοῦς θερμούς αὐτῶν, τοῦς παιδικούς ὄνειρους,  
πολλάκις μὲ κατέθελξαν ἡρέμα ἱστοροῦσαι,  
καὶ προσηνεῖς εἰς τ' ὄμμα μου ἐφ' ὥρας ὀλοκλήρους  
προσῆλωσαν τοῦς ἀγλαυούς καὶ φωτεινούς σαπφείρους,  
εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀγνήν αὐτῶν ψυχὴν κενοῦσαι.

Γνωρίζω καὶ φιλῶ αὐτὰς, εὐχαριστῶν τὰς μείρας  
διὰ τὸ δῶρον τὸ ἡδῦ, ἀντιδῶρον τσοῦτων,  
τοῦς πόδας τοῦς μικροὺς φιλῶ, τὰς ροδοπλάστους χεῖρας,  
καὶ χτριέσσας περίξ μου αὐτῶν ἀθροίζων σπείρας,  
περιφρονῶ πᾶν ἕτερον, τὴν δόξαν κοῖ τὸν πλοῦτον.

Πλὴν τί πονῶ; Ἡ ἐντολὴ τί λέγει ἢ ἐβδόμη;  
«Τοῦ γείτονος τὴν εὐτραφῆ γυναῖκα μὴ ποθήσης!  
Ἐκεῖνον κατεκύρωσαν αὐτὴν εἰ θεοὶ νόμοι,

Ἐκεῖνου ἢ λευκὴ θειρὰς καὶ εἰ στρεγγύλοι ὄμοι,  
καὶ σὺ αὐτὴν κλαζέσαι ἂν μόνον ἀτενίσσης.»

Παπαί, τι βλέπω! Ὁ κλεινὸς ἐν παραδείσῳ θρόνος,  
ὁ διὰ τῶων νηστειῶν ἀγροασθεῖς, χλωαίνει,  
τὰ Χερουβὶμ καμύουσι θροῦντα αἰδημόνος,  
καὶ τῆς Ἐδέμ ὁ θυρωρὸς πρὸ τοῦ σεπτοῦ πυλῶνος,  
τὸν μύστακα καταδακῶν, ὀργίλως ἀναμένει.

Τὸ πᾶν ἀπώλετο, τὸ πᾶν!... Πλὴν αἰ χρυσαῖ ὕμνοισι  
τὴν Ἀφροδίτην βαρβίτοι φαίδρως τῆς Αἰολίας,  
ὁ Σάμιος τοῦς ἀφορεῖς καὶ Κύπριος πληροῦσι,  
καὶ διανθῆ φυλλώματα προκλητικῶς ἀπλοῦσι  
τοῦς θολοὺς τοῦς ἡδυπαθεῖς, τὰς κρυπτάς τὰς φίλιας.

Τὸ πᾶν ἀπώλετο; Καλῶς ἐς κόρακος πλὴν τότε  
καὶ θρόνος καὶ παραδείσος! Τὴν κόρη τὴν δασεῖαν  
ἐπὶ τῶν ὤμων λύσατε, ὑμεῖς χαροὶ μου πρώται,  
τὰ χεῖλη τὰ ροδοῦντα καὶ μειδιῶντα δότε,  
καὶ ζήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς μικρὰν ἀθανασίαν!

ΚΑΘΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

## ΚΑΤΗΧΗΣΗ

Διὰ τοῦς βουλομένους Μακροκακεῖν ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ.  
(Ἀφιερώνεται εἰς τὸν κ. Μακρόκη).

Κακομένη ἐπιτήδευμα ἢ θρησκεία  
Δὲν εἶν' εὐκαταφρόνητη δουλειά,  
εἶναι μιὰ εὐγενικὴ κερδοσκοπία.  
Χωρὶς βέβαια τὰ κέρδη τὰ πολλὰ,  
Μὰ καὶ χωρὶς ἐνόχληση καμμία,  
Χωρὶς κίνδυνον, χωρὶς δυσκολία,  
Ἄκλευθα τὰ στραβά στήν Ἐκκλησίαν  
Κ' ἐπαίνατα, καὶ λέγετα καλά.

Κ' ἔτσι, μίσα σ' ἐδαῦτη, καὶ μ' ἐδαῦτη,  
Γύρευε, παντὰ τὰ συμφέροντά σου,

Ἄν θέλῃς, κάνε καὶ τὸν Καντιλανάφτη,  
Ἐμπορευόσουν τὴν εὐλάβειάσου,  
Γέλα κ' ἐσὺ, καὶ κάνε πῶς γελήσαι,  
Καὶ θεὸς νὰ βρίσκης πάντα νὰ ὠφελήσαι.

Α. ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΣΑΠΦΙΚΗ ΩΔΗ Α΄.

Ἄνθη σκερπίσατε παντοῦ!  
Τοῦ ἔραστοῦ μου τὴν εὐνήν  
Ἐπιτηδεῖου ὑπαντοῦ  
Ἔργον στολίζει.  
Τὸν περιμένω ἀδρανῆς·  
Ἢ πρόγνωσις τῆς ἡδονῆς  
Μεῦ παραλύει τοὺς νεφρούς,  
Μὲ ἐκνευρίζει.

Μὴ ζωηροῦ φωτὸς παλμούς  
Εἰς φιληδόνοὺς ὀφθαλμούς·  
Ἄς ἐλαττώσωμεν τὸ φῶς·  
Κλείσατ' ὀλίγον...  
Ἄνθη παντοῦ, ἂν ἐμπορῆς·  
Στέψε μ' αὐτὰ τοὺς ἀμφορεῖς..  
Σήμερον ἔχεις ἐξ αὐτῶν  
Ἄφθονον τρύγον.

Ἄνθη, ἔστην δρόσο σας σιμᾶ  
Ὁ ἔραστής μου προτιμᾶ  
Τὸ καῖον χεῖλός μου, τὸ πῦρ  
Τοῦ στεναγμοῦ μου!  
Ἦλιε, φώτιζε!... ἐγὼ  
Ἐπὶ φιλήματα πιστὰ  
Κρατῶ τὰ βλέφαρα κλειστὰ  
Τοῦ ἔραστοῦ μου.

ὦ ἄγγελέ μου, ὦ! ἐλθέ·  
Ἐρχου, ψυχὴ ἁρμονικῆ,  
Ἐρατεινόν μου φῶς γλυκὺ,  
Ἐρχου, ζωὴ μου!  
Ἐρχου... τὰ στήθη μου σκιρτοῦν·  
Το αἶμα βραῖζει... ἡ φωνὴ  
Μεῦ διεκόπη... ἀσθενεῖ,  
Παύ' ἡ πνοή μου!

ΣΑΠΦΙΚΗ ΩΔΗ Β΄.

ὦ! εἰάν ἦτο παρῶν  
Ὁ γλυκὺς μου ἔραστής,  
Καὶ μὲ χεῖρα συστολῆς  
Ἦγγιζεν ἀκροθιγῶς  
Τὴν γυμνὴν μου ὠμοπλάτην!  
Ρῆγος ἤθελε λεπτόν  
Εἰς τὰς φλέβας μου χυθῆ.  
Ἦθελα συναισθανθῆ  
Τὴν ἀπέραντον στιγμήν  
Τοῦ θανάτου ἐγγυτάτην.

ὦ! εἰάν ἦτο παρῶν,  
Καὶ ἡ κόμ' ἡ δροσερὰ  
Τῆς χρυσῆς τευ κεφαλῆς  
Ἐπιπτεν ἀπολυτῆ,  
Οὕτως ὥστε τὴν ὠχρὰν  
Παρεῖάν μου νὰ προσψαύῃ!  
Ἦ ὠχρὰ μου παρεῖα  
Τῆς πορφύρας τὴν βαφὴν...  
Ἦ ὠχρὰ μου παρεῖα  
Ὅφιν ἤθελε πυρὸς,  
Λάβας ἠφραιστείου λάβει!

Τῆς ψυχῆς μου ἡ ψυχὴ! ὦ, εἰάν ἦσο παρῶν!  
Τ' ἀναμμένα, τὰ στεγνὰ, τὰ ἀκόρεστά μου χεῖλη  
Ἐμελλαν γὰ σιωποῦν,  
Ἄλλ' οὐδ' ἤθελαν φωνὴν ἐλαχίστην ἀποστείλει!..

Ἀπομίμησις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(Mistères de Paris)

1834 I. ΙΣΙΔΩΡΙΑΗΣ ΣΚΥΤΑΙΣΣΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΤΗΝΟΥ.

Πτηνόν μου, σὲ συνέλαβεν εἰς παῖς μὲ πονηρίαν,  
Κ' ἀπόνως σὲ κατέκλεισεν ἐντὸς στενοῦ κλωβίου·  
Τὰ δάση πάντα ἔχασες, τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου,  
Τὰ ἐλαφρὰ πηδήματα ἐπὶ χλωροῦ κλαδίου,  
Καὶ ἔχασες, στρουθίον μου, τὴν πρῶν ἐλευθερίαν.  
Ἄλλὰ σοὶ ἐμετρίασε πολὺ τὴν δυστυχίαν,  
Κόρη ἀγνή καθὼς καὶ σὺ, ἀθῶα τις παρθένος.  
Θεληθεῖσα ἐκ τοῦ κάλλους σου, σ' ἠγόρασεν ἀσμένως,  
Τῆ ἔγεινε παμφίλτατος πτερυγοφόρος ξένος,  
Καὶ σοὶ προσέφερεν ἀγνὴν καὶ ἄδολον φιλίαν.  
Πολλάκις μὲ τὰ χεῖλη τῆς σ' ἐπότιζεν ἠδέως·  
Κ' ἦσο φαιδρότης δι' αὐτὴν καὶ τέρψις αἰωνία.  
Εὐγνωμονοῦν ἠλοσμόνησες σὺ τότε τὰ κλαδία,  
Καὶ κόσμος ὅλος σ' ἔγεινε τῆς κόρης ἡ οἰκία,  
Κ' ἦσο φαιδρὸν καὶ εὐθυμον τὸ τεθλιμμένον τέως.  
Καὶ πλέον δὲν ἦσο κλειστὸν ἐντὸς μικροῦ κλωβίου,  
Ἄλλ' ἔζης ἐν τῷ οἴκῳ τῆς μεστὸν ἐμπιστοσύνης·  
Ἐὰν δὲν ἐπτερύγιζες ἐν μέσῳ τῆς μυσίνης,  
Ἄλλ' ὅμως ἴστασο φαιδρὸν ἐπάνωθεν ἐκείνης,  
Καὶ πάντοτε σ' ἐθώπευεν ἡ χεὶρ τοῦ κορασίου.  
Ἄλλ' ὅμως... σοὶ ἐπέπρωτο, πτηνὸν ἀγνόν, νὰ γίνης  
Καὶ σὺ σκληρὸν θυμάτιον τοῦ μαύρου πεπρωμένου!  
Ἦ χεὶρ παιδὸς σ' ἐφόνευσε, παιδὸς διεστραμμένου,  
Εἰς τὸ φονεύειν τὰ ἀγνὰ στρουθία τερπομένου,  
Κ' ἐκπνέον μόλις τὰς μικρὰς τὰς πτέρυγας ἐκίνεις....  
Ἀπέθανες!... Καὶ ἐκλαυσε, καὶ ἐκλαυσεν ἐκείνη·  
Παραπολὺ σ' ἐθρήνησεν ἡ ἀγνοτάτη κόρη,...  
Ἄν ἔφρευες, ἐλευθερὸν θὰ ἦσο εἰς τὰ ὄρη.

Και σήμερα αυτή νεκρόν δέν θά σέ εθεώρει,  
 Και δέν θά εκλαίεν ώς νύν, και δέν θά σέ εθρήνει.  
 Ἄλλα σύ, εὐγνωμόν, πτηνόν, δέν ἤθελες νά φύγης,  
 Και προετίμας κάλλιον μαζί της νά συζήτης·  
 Εἶπέ μοι νύν, θά δυνηθῆς φαιδρά νά κελδοθήης;  
 Τῶς πτέρυγας θά δυνηθῆς και αὖθις νά ταυύσης;  
 Μὲ τὸ ὠραῖον ράμφος σου τὰ χεῖλη της θά θίγης;  
 Ἀπέθανες και σ' ἔχασε διχ παντός ἐκείνη!  
 Ἐγεινες θύμα ὡς και σύ τῆς ἀμειλίχτου Μοίρας!  
 Τὸ πεπορωμένον σ' ἐκλείσει τοῦ βίου σου τὰς θύρας,  
 Και μόνον ἤχος θλιβερός σέ συνοδεύει λύρας,  
 Τῆς λύρας μου· κοιμήθητι, πτηνόν μου, ἐν εἰρήνῃ.

Ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ 14]26 Ἀπριλίου 1887

Α. Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Χωρίσατέ μου μὴ γωνιά ἔσθ' φύλλο σας κ' ἐμένα,  
 Νά γράψω κάποτε κ' ἐγὼ τί ἔχω περασμένα.  
 Ἐχὼ πολλὰ μέσα ἔσθ'ν καρδιά, πελλά μέσα ἔσθ'ν νοῦ μου  
 Κ' εἶν' ἡ ζωὴ μου ἡ πικρὴ ἀτέλειωτ' ἱστορία...  
 Παράκαιρα μαράθηκαν τὰ χρόνια τοῦ μαγιοῦ μου,  
 Δέν μου τὰ μάραν' ὁ καιρὸς ἀλλὰ ἡ δυστυχία...  
 Και θέλω τώρα πρὶν σβεσθῶ ἀπ' τῆ σκηνῆ τοῦ κόσμου,  
 Νά χύσω ἡ ἄμοιρα κ' ἐγὼ μὴ σπῖθ' ἀπὸ τὸ φῶς μου  
 Καμμιά φορά σοῦ λύχνου μου τὸ φῶς, ἐκεῖ ποῦ ράπτω,  
 Ἀφίνω τὸ ἐργόχειρο και πιάνω τὸ κονδύλι,  
 Γιατί σέ μύριους λογισμούς ἀθέλητα σκοντάπτω,  
 Και πρὶν κατέρω φλογερὴ μοῦ φύγ' ἀπὸ τὰ χεῖλη  
 Σέ στίχους χύνω τὸν καῦμό ποῦ ἔχω ἔσθ'ν καρδιά μου,  
 Μὴ δὲ μὲ σκάνουν ὑψηλὰ τ' ἀδύνατα φτερά μου.  
 Ὅ,τι κι ἂν γράψω, κανενὸς ποτὲ δέν τὸ διαβάζω,  
 Φοβοῦμαι τὴν κατάρσι, τὸν κόσμο τὸν φοβοῦμαι.  
 Μ' ἀρέσει πάντα ἔσθ'ν χαρτί τοῦς στίχους ν' ἀρα διαζῶ  
 Νά τοῦς διαβάζω μόνη μου και νά προηγοροῦμαι.  
 Μισῶ τὸν ἐπαινο... γιατί θαρρῶ δέν μοῦ ἀξίζει.  
 Εἶμαι λουλοῦδι ταπεινὸ, ἄνθος ποῦ δέν μυρίζει...  
 Ποιὸς ξέρει ἀπὸ τὰ σῶματα τοῦ κόσμου τί θ' ἀκούτα

Τὶ περιγέλοια θά δεγθοῦν τὰ στιχοῦργήματα μου  
 Ἄν ἔσθ'ν καρδιά μου ἀφεθῶ, τὸν νοῦν μου περκαύσω.  
 Και γράψω καθὼς γράφετε και σεις; μὲ τ' ὄνομά μου.  
 Ἄχ! ἀρετέ με, ἂν θέλετε νά τραγουδῶ κρυμμένη,  
 Και νάχω γιὰ ὑπογραφή τὸ ὄνομα:

ΕΛΕΝΗ

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκας.)

(ὅρα προηγούμενον φυλλάδιον)

Βεντιμιλια, 19 και 20 Φεβρουαρίου.

Εἶσαι μέχρις ἀπελπισμοῦ δυστυχῆς· ζῆς ἐν ταῖς ἀγωνίαις τοῦ θανάτου και δέν ἔχεις τὴν ἡμερίαν του· ἀλλ' ὀφείλεις χάριν τῶν ἄλλων νά τὰς ὑπομένῃς ὅλας.—Οὕτως ἡ φιλοσοφία ζητεῖ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἡρωισμόν ὃν ἡ φύσις ἀρνεῖται. Ὁ μισθὸν τὴν ζωὴν του δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὸ ἐλάχιστον ἀγαθὸν ὅπερ δέν εἶναι βέβαιος ὅτι θά φέρῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, και πολλά δακρύων ἔτη νά θυσίασῃ εἰς τὴν κολακευτικὴν ταύτην ἐλπίδα; και πῶς δύναται νά ἐλπίσῃ δι' ἄλλους ὃ μὴ ἔχων πόνους οὔτ' ἐλπίδας δι' ἑαυτὸν, και ὅστις παρὰ πάντων ἐγκαταλείφθεις, ἐγκαταλείπει πλέον ἑαυτὸν;—Δέν εἶσαι σύ μόνος δυστυχῆς.—Ναί! ἀλλ' ἡ παραμυθία αὕτη δέν εἶναι μάλιστα λόγος τοῦ μυστικοῦ φθόνου τὸν ὅποιον πᾶς ἄνθρωπος κρύπτει ἐν ἑαυτῷ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν ἄλλων; Ἡ ἄλλοτρία δυστυχία οὐδὲως ἐλαττώνει τὴν ἐμὴν. Τίς ἔσται γενναῖος τόσῳ ὥστε ν' ἀναλάβῃ τὸ βῆρος τῶν ἐμῶν ἀσθενειῶν; τίς δὲ, και θέλων, θά ἠδύνατο τοῦτο; ἴσως θά εἶχε περισσότερον θάρρος ἵνα ὑπομένῃ αὐτάς· πλὴν τί εἶναι αὐτὸ στερούμενον τῆς ἀπαιτουμένης δυνάμεως; Ἀσιλὸς δέν εἶναι ὁ ὑπὸ τῆς ἀκαταμαχῆτου ὄρμης πλημμύρας παρασυρόμενος, ἀλλ' ὁ ἔχων δυνάμεις ὅπως σωθῆ και μὴ μεταχειριζόμενος αὐτάς. Ποῦ εἶναι τώρα ὁ σοφὸς ὁ δυνάμενος νά καταστῇ δικαστῆς τῶν ἐνδομύχων ἡμῶν δυνάμεων; τίς δύναται νά κανονίσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν παθῶν ἐν ταῖς διαφόροις ἰδιοσυγγρασίαις τῶν ἀνθρώπων, και τῶν ἀνυπολογίστων περιστάσεων, ἵνα ἀποφραγθῆ; Οὗτος εἶναι δεῖλος καθὼ ὑποκύπτων· ἐκεῖνος, ὑπομένων, εἶναι ἥρωας; ἐνῶ ἡ φιλοζωία τοσοῦτον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι ἐσχυρά, ὥστε περισσότερῶν ὑπέστη πάλιν ὁ πρῶτος μὴ ὑποχωρῶν, ἢ ὁ δεῦτερος ὑπομένων.

Πλὴν τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντά σου;—Καθήκοντα; ἴσως διότι μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ἐλευθέρου κόλπου τῆς φύσεως, ὅτε οὔτε τὸ λογικὸν οὔτε τὸ αὐτόβουλον εἶχον πρὸς αὐκατάθεσιν, οὔτε τὴν δύναμιν πρὸς ἀντίστασιν, καὶ μὲ ἀνέθρεψεν ἐν ταῖς ἀνάγκαις καὶ ταῖς προλήψεσιν αὐτῆς;—Ααυρέντιε, συγχώρησον ἐὰν πολὺ ἐπιμένω ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τοσούτω παρ' ἡμῶν συζητηθέντος. Δὲν θέλω νὰ μεταβάλω τὴν γνώμην σου τόσῳ πρὸς τὴν ἐμὴν ἀντίθετον· μάλιστα θέλω πᾶσαν ἀμφιβολίαν μου νὰ διασκεδάσω. Τὰς αὐτὰς μ' ἐμὲ θὰ εἶχες πεποιοθήσεις ἐὰν ἠσθάνεσο τὰς πληγὰς μου· πλὴν ὁ Θεὸς νὰ μὴ σοὶ τὸ δώκῃ. Ἀνέλαβον τὰ καθήκοντα ταῦτα αὐθορμήτως; καὶ ὀφείλω διὰ τῆς ζωῆς μου, ὡς δούλος νὰ πληρώσω τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ἡκοινωνία μοι ἐπάγει, μόνον καὶ μόνον διὰτι ἀπακαλεῖ αὐτὰ εὐεργεσίας; ἔστωσαν δὲ εὐεργεσίαι τούτων ἀπολαύω καὶ τὰς πληρώω ἐν ὄσῳ ζῶ ἐὰν δὲ ὢν ἐν τῷ τάφῳ οὐδεμίαν παρέχω αὐτῇ ὠφέλειαν, ποῖαν παρ' αὐτῆς ἐγὼ ἀπολαμβάνω ἐν τῷ τάφῳ; Φίλε μου! ἕκαστον ἴατομον εἶναι ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, διότι ἡ κοινωνία εἶναι ἐξ ἀνάγκης ἐχθρὰ πρὸς τ' ἄτομα. Ὑπόθεσις ὅτι πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις συμφέρει ὁ θάνατος· πιστεύεις, ὅτι θὰ ἐτήρουν τὴν ζωὴν αἱ ἐμὲ μόνον; καὶ ἐν ἐγὼ διαπραΰνω τι ἐπιβλαβὲς τοῖς πολλοῖς, μοὶ ἐπιβάλλεται ἡ δέουσα ποινὴ, ἐκῷ οὐδέποτε θὰ κατορθώσω νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τῶν πράξεων αὐτῶν, μεγίστην ἐπιφερούσων μοὶ βλάβην. Ὅσῳ θέλουσιν αἱ ἔχουσι τὴν ἀπαιτήσιν ὅτι εἶμαι τέκνον τῆς μεγάλης οἰκογενείας, ἀλλ' ἐγὼ, παραιτούμενος καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κοινῶν καθήκοντων, δύναμαι νὰ εἶπω· Ἐγὼ ἐν ἐμαυτῷ εἶμαι ὀλόκληρος κόσμος, καὶ ἐννοῶ νὰ τύχω τῆς χειραφετήσεώς μου καθότι μοὶ ἐλλείπει ἡ εὐτυχία ἣν μοὶ ὑπεσχέθητε. Ἐὰν δ' ἐγὼ ἀποχωρίζομενος αὐτῶν δὲν εὐρίσκω τὸ ἐπιβάλλον μοι μέρος ἐλευθερίας, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι μοὶ ἀφίρπασαν αὐτὴν καθὼ ἰσχυρότεροι, ἐὰν μὲ τιμωρῶσι διότι ζητῶ αὐτὴν—δὲν λύω αὐτοὺς τῶν ψευδῶν ὑποσχέσεών των καὶ τῶν ἀνισχύρων παραπόνων μου ζητῶν σωτηρίαν ὑπὸ τὴν γῆν; Ἄ! οἱ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι οἵτινες εὐηγγελίσαντο τὰς ἀνθρωπίνους ἀρετάς, τὴν φυσικὴν χρηστότητα, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην—χωρὶς νὰ τὰ ἐνοήσωσιν εἶναι ἀπόστολοι τῶν πανούργων, καὶ σαγηνεύουσι τὰς ὀλίγας ἀφελῆς καὶ θερμάς ἐκεῖνας ψυχὰς αἵτινες εἰλικρινῶς ἀγαπῶσαι τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἐκ τοῦ πάθου ν' ἀνταγαπηθῶσι, θὰ εἶναι πάντοτε θάματα βραδέως μεταμελούμενα ἐπὶ τῇ ἀθῶα αὐτῶν εὐπιστία.

Ποσάκις ὅμως ὄλοι αὐτοὶ οἱ συλλογισμοὶ εὖρον κλειστὴν τὴν καρδίαν μου, διότι ἔλπιζον ἀκόμη ἵνα τὰς βεβήλους μου ἀφαιρέσω πρὸς τὴν τῶν ἄλλων εὐτυχιάν! Ἄλλὰ!—πρὸς Θεοῦ, ἀκουσον καὶ ἀποκρίθητί μοι. Πρὸς τί ζῶ; Εἰς τί σὲ ὠφελῶ, φυγὰς διατελῶν εἰς τὰ σπῆ-

λαϊώδη ταῦτα ὄρη; Ποῖαν φέρω τιμὴν εἰς ἐμαυτὸν, εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τοὺς φιλότατους μοι; Διαφέρει τῶν ἐρημιῶν τούτων ὁ τάφος; Ὁ θάνατός μου ἔσεται δι' ἐμὲ τὸ τέρμα τῶν δεινῶν μου, διὰ πάντας δ' ὑμᾶς ἡ καταπάυσις τῶν περὶ ἐμοῦ ἀγωνιῶν σας. Ἀντὶ τοσούτων συνεχῶν ἄλγεων, μίαν μόνην θὰ σᾶς ἐδίδον λύπην—φοβεράν, ἀλλ' ὑστάτην· θὰ εἰσθε δὲ βέβαιοι περὶ τῆς αἰωνίας εἰρήνης μου. Αἱ συμφοραὶ δὲν ἐξαγοράζουσι τὴν ζωὴν.

Καθ' ἕκαστην σκέπτομαι εἰς ὅποιαν δαπάναν χάριν ἐμοῦ ὑποβάλλεται ἡ μήτηρ μου· οὔτε γνωρίζω πῶς δύναται τόσα νὰ πράττῃ. Ἐὰν ἐπανηρχόμην, θὰ ἔβλεπον τὴν οἰκίαν μας ἐρημον πάσης λαμπρότητος. Ἦρχιζεν ἤδη ὑπὸ τῆς δυστυχίας ἐπισκιαζομένη, πολὺ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἔνεκα τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἀρπαγῶν αἰτινες ἀείποτε πλήττουσιν ἡμᾶς. Ἡ εὐεργετικὴ ὅμως ἐκείνη μήτηρ δὲν παύει φροντίζουσα ἐν Μεδιολάνοις εὖρον καὶ ἄλλα χρήματα, πλὴν αἱ φιλόστοργοι αὐταὶ ἐλευθεριότητες βεβαίως θὰ τῇ ἐλαττώσουσι τὰς ἀνέσεις ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη. Καὶ ὅμως ὑπῆρξε δυστυχὴς σύζυγος! ἡ περιουσία της ὑποστηρίζει τὸν ἐκ τῆς σπατάλης τοῦ πατρὸς μου καταστρεφόμενον οἶκον μας, ἡ δὲ ἡλικία της ἐπι πικροτέρας μοὶ καθιστᾷ τὰς σκέψεις ταύτας.—Ἐὰν ἤξευρε! τὰ πάντα εἰσι μάταια διὰ τὸν ἀτυχῆ υἱὸν της, καὶ ἂν ἔβλεπεν ἐδῶ μέσα—ἐὰν ἔβλεπε τὰ σκότη καὶ τὸν μαρασμὸν τῆς ψυχῆς μου! Φεῦ! μὴ τῇ εἴπῃς τίποτε, Ααυρέντιε· ἀλλ' εἶναι ζωὴ αὐτῆς;—! Ναι, ζῶ ἀκόμη καὶ τὸ μόνον πνεῦμα τῶν ἡμερῶν μου εἶναι ὑπόκωφός τις ἐλπίς ζωογονοῦσα αὐτὰς πάντοτε, καὶ τὴν ὅποιαν προσπαθῶ νὰ μὴ ἀκούω δὲν δύναμαι—καὶ ἂν ἀκόμη θέλω νὰ ἐξέλθω τῆς ἀπάτης, μεταβάλλεται εἰς καταχθόνιον ἀπελπισμὸν.—Μετὰ τοῦ ὄρκου σου, Θηρεσία, θὰ προφέρῃς ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἀπόφασίν μου· ἀλλὰ μέχρις οὗ εἶσαι ἐλευθέρα—καὶ ὁ ἔρως ἡμῶν διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν περιστάσεων, τοῦ ἀβεβαίου μέλλοντος—καὶ τοῦ θανάτου—οὐ πάντοτε θὰ εἶσαι ἰδική μου. Σοὶ ὀμιλῶ, καὶ σὲ θεωρῶ, καὶ σὲ ἐναγκαλιζομαι· καὶ νομίζω ὅτι καὶ οὕτω μακρόθεν αἰσθάνεσαι τὴν ἐντύπωσιν τῶν φιλημάτων μου καὶ τῶν δακρύων μου. Ἄλλ' ὅτε ὡς ὀλοκαύτωμα συμφιλιώσεως ὑπὸ τοῦ πατρὸς σου προσενεχθῆς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ὑψίστου—ὅτε τὰ δάκρυά σου θ' ἀποδώσωσι τὴν εἰρήνην εἰς τὴν οἰκογένειαν σου—τότε οὐχὶ ἐγὼ—ἀλλὰ μόνον ὁ ἀπελπισμὸς, καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ, θὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πάθη του. Καὶ πῶς δύναται, ζῶντος ἐμοῦ, νὰ σβεσθῇ ὁ ἔρως μου; καὶ πῶς μυστικῶς δὲν θὰ σὲ θέλῳσι πάντοτε αἱ γλυκεῖαι φαντασίαι του; ἀλλὰ τότε δὲν θὰ εἶναι ἅγιοι καὶ ἀθῆαι. Ἐγὼ δὲν θ' ἀγαπῶ, ὅταν εἰς ἄλλον θ' ἀ-

νήκη, τὴν ἡ γυναίκα ἥτις ἦτο ἰδική μου—ἀπείρως ἀγαπῶ τὴν Θηρσίαν, ἀλλ' ὄχι τὴν σύζυγον τοῦ Ὀδοάρδου.—Ὀϊμοί! ἴσως, ἐνῶ γράφω, εὐρίσκεσαι ἐν τῇ κλίνῃ σου!—Λαυρέντιε!—Ἄ, Λαυρέντιε! ἰδοὺ τὸ καταδικῶν με φάσμα· καὶ πάλιν με διώκει, με πιέζει, με πλήττει, μοὶ σκοτίζει τὴν διάνοιαν, καὶ μοὶ καταστέλλει καὶ αὐτοῦ ἀκομῆ τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, με ἀποθηριῶ, καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου μετ' ἐμοῦ ἐπιθυμῶ...Κλαύσατε πάντες.—καὶ διατὶ θέτει ἐντὸς τῶν χειρῶν μου μάχαιραν, καὶ προηγεῖται, καὶ στρέφεται θροῦν ἐάν τὸ ἀκολουθῶ, καὶ μοὶ δεικνύει ποῦ πρέπει νὰ πλῆξω; Ἔρχεσαι ἀπόστολος τῆς ὑψίστης τοῦ Θεοῦ ἐκδικήσεως;—Οὕτω δὲ ἐν τῇ μανίᾳ μου καὶ ταῖς προλήψεσι πίπτω πονηρῆς φρικώδους ἐξορκίζων Θεὸν τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζω, τὸν ὅποιον ἄλλοτε ἀγνώ; ἐλάτρευσα, τὸν ὅποιον δὲν προσέβαλον, δι' ὃν πάντοτε ἀμφιβάλλω—καὶ ἐπειτα τρέμω, καὶ τὸν λατρεύω. Ποῦ ζητῶ βοήθειαν; οὐχὶ ἐν ἐμοί, οὐχὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τὴν γῆν δι' αἵματος ἔβαψα, ὁ δὲ ἥλιος εἶναι μαῦρος.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

(συνέχ. καὶ τέλος, ὅρα προηγ. φυλλ.)

Κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν ἐπὶ παντοίων ἀντικειμένων πλήθος πραγματειῶν εἰς Περιδικὰ, Ἡμερολόγια καὶ Ἐφημερίδας, ἅμα δὲ μεταφράσεις τινὰς καὶ μικρὰ φυλλάδια, ἐν οἷς «Ἡ κοινωνικῆς καταστάσεως» (1873-1876). Ἰταλιστὶ εἰσέτι ἔγραψε φυλλάδιον εἰς τοὺς Prestantissimi supremi Vessatori ἐπὶ Προστασίας, διὰ ἀδικίαν, ἣν τοῦ ἔκαμον. Τὸ τελευταῖον ἐν πεζολογίᾳ σύγγραμμά του εἶνε οἱ ἐκκτὸν εἴκοσι καὶ ἕξ Χαρακτῆρες, οἱ δημοσιευθέντες τῷ 1886 ἐν Κεφαλληνίᾳ, φέρον τίτλον «Ἴδου ὁ Ἄνθρωπος», ἔργον πολῦτιμον, ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς γραμματολογίας μας, ὅπερ κατὰ τὸν γερμανὸν δόκτορα Ἐγγελ εἶνε ἄξιον τοῦ Θεοφράστου καὶ εὐφύστερον τοῦ Λα·Βρυέρ. Ὁ ἐπίσημος Κεφαλλῆν, ἀνατόμος τῆς καρδίας καὶ κλειδοῦχος τῶν ἀπορρήτων τῆς κοινωνίας, ἐγνώρισεν ὅτι τὸ ἔργον του δὲν εἶνε πλήρες καὶ ἐν ταῖς προλεγόμεναις αὐτοῦ λέγει «Λίγοι καὶ φτωχοὶ θά βρεθοῦνε φυσικῶ τῶ νόσφι οἱ χαρακτῆρες μου, ἐπειδὴ μικρὰ ἡ κοινωνία μέσα στὴν ἡλπίαν ἐγινήκανε, καὶ μοῦ ἔλειπε ἀκολουθῶς ἡ πληθὺς τῆς ὕλης ἀκαὶ ἡ ἐλλογὴ τῶν προτύπων». Εἰς τινὰς χαρακτῆρας ὑπάρχουσιν ὑπαινιγμοὶ καὶ ἀπεικονίζονται πρόσωπα, ἅτινα ἐνίοτε στηλιτεύων λαμβάνει αὐτὰ καὶ ὡς τύπον χαρακτῆρος. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ψυχολογικοῦ τούτου ἠθικοῦ ἔργου, ἅμα δὲ πνευματώδου; ἐμβριθείας, πολὺ

ἄξιαν, καὶ ἀνάγνωσμα οὕτως εὐχάριστον, τὸ κατ' ἐμὲ, ἔχει ἐλλείψεις τεχνικὰς. Ὁ Λοπέ δὲ Βέγα, ὅπως ἀρέσκη τῶ κοινῶ. ἔλεγεν, ὅτι αὐνεῖθιζε νὰ κλείη τοὺς κανόνας τῆς τέχνης διὰ τῆς κλειδῆς, ἢ ἀλλ' ὁ Μάτεσι, μετ' ὅλην τὴν ἀπολογίαν, ἦν ποιεῖ εἰς τὴν προειδοποίησίν του, παρημέλησε πολὺ τὴν τέχνην. Δεῖται ὅ ἡ οικονομία, ἡ πλοκὴ, ὁ διὰ λόγος δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἑλληνικὴν ἀπλότητα, καὶ ἐνίοτε εἶνε σχοινοτενέστατος, αἱ δὲ πράξεις ἀνευ ποικιλίας ἴσως ἔπραξε τοῦτο ὅπως πιστότερον ἀπεικονίστην Ζίκυυθον. Ὁ Βασιλικὸς, εἶνε ἐν τῶν καλῶν δραμάτων, πρὸς ἀνάγνωσιν οὐχὶ πρὸς διδαχὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Τῷ 1823 ἔγραψε κρίσεις περὶ γλώτσης, γενόμενος συνάγορος τῶν δημοτικῶν.

Ἐγραψε καὶ ἰταλιστὶ, ἀλλὰ πολὺ μετρίως· ἔγραψε παντοίους ἰταλικούς στίχους πρωτοτύπους, μετέφρασεν ἐμμέτως τὰ πρῶτα τρία βιβλία τῆς Γέωργίας τοῦ Βιοργιλίου, τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Paradise Lost τοῦ Μίλτωνος, μέρος τοῦ Ταγκρέδη τοῦ Βολταίρου, τῆς Ἐκέρης τοῦ Εὐρυπίδου, καὶ τοῦ Τιμολέοντος τοῦ τραγικοῦ Ζαμπελίου. Πεζῶς δὲ μετέφρασεν ἰταλιστὶ τὸν λόγον τοῦ Κικέρωνος εἰς Μάρκον Μάοκελλον καὶ ἑλληνιστὶ τὴν Πενθεράν, κωμῶδιαν τοῦ Τερρεντίου. Ὡς ὁ ἀναγνώστης βλέπει ἦτο ὁ Μάτεσι τὰ μάλιστα φιλόπονος ἀλλ' ὑπὲρ τὸ δέον μετρίοφρων. Ὁ Βασιλικὸς ἐξετυπώθη τῷ 1856 ἐν Ζακύνθῳ, τύποις Ρωστολύμου. Συλλογὴν ποιημάτων οὐδέποτε ἐδημοσίευσεν. Τῷ 1831 ἀπέστειλε τὸ χειρόγραφον τοῦ ποιηματίου «εἰς τὸν θάνατον τῆς Ἀγγελικῆς» πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις τότε Γεώργιον Τερτσέτην, ὅστις ἐγκρίνας τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν, ἐξέδοτο αὐτὸ τύποις Λούβερδου καὶ ἀπέστειλε τῷ Μάτεσι τὰ ἀντίτυπα. Τῷ 1872, τύποις Ἰλισσοῦ, ἐδημοσίευσεν ἐν Ἀθήναις τὴν μετῆφρασιν τῶν Τάφῶν τοῦ Φωσκόλου. Τινὰ ἐδημοσίευσεν ἀνωδήμως εἰς Ἀνθολογίας καὶ περιοδικὰ. Τῆ αἰτήσεσι πλείστων λογίων καὶ φιλομούσων ἐζητήσαμεν παρὰ τοῦ ἀξιότιμου καὶ εὐπαιδευτοῦ υἱοῦ του Δημητρίου, ἅπαντα τὰ χειρόγραφα καὶ ἐκλέξαντες τινὰ τὰ ἐδημοσιεύσαμεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄπαντα Ἀντωνίου Μάτεσι μετὰ ἱστορικῶν προλεγόμενων» ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1881 τύποις καὶ δαπάναις τοῦ φιλοτίμου ἐκδότου φίλου Σ. Χ. Παρτάνη, ὅστις οὐχὶ ὀλίγον τὴν γραμματολογίαν ὠφέλησε διὰ δημοσιεύσεων ἀξιολόγων ἔργων.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

«ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΚΑΙ ΕΙΣ Β'. ΕΤΟΣ Ο Π. ΑΝΘΩΝ;»

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην μᾶς ἀπέτεινον πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν μας καὶ ἄλλοι δι' ἐπιστολῶν των, λίαν ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτοῦ. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ συνδρομητῶν καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φιλιτάτων ἀνθοκόμων του. Ἡμεῖς δὲν ἐνεφορήθημεν κερδοσκοπῶ



πικῶν ἰδεῶν ἀναλαβόντες τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καὶ νὰ γράσωμεν πρὸς ἐξαικολούθησίν του. Λήγοντος διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ὕβρου φυλλαδίου τοῦ Α'. ἔτους, ἤθελε λήξει ὀριστικῶς καὶ ὁ μαρτυρικώτατος αὐτοῦ βίος, πλὴν οὐχὶ ὀλίγοι τῶν ἐγκριτωτέρων λογίων φίλων ἐκ τε τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ γράφουσιν ἡμῖν ὅτι ἀπὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο οὐχὶ ἀνεπαίσθητος στέρσις τῆς φίλης Πατρίδος.» Ἡ φράσις αὕτη φαίνεται βεβαίως πλεόν ἢ ὑπερβολικὴ καὶ μόνον ὑπὸ ἄκρας συμπαθείας ὑπαγορευμένη, οὐχ' ἦττον δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν πάντας, ὅτι ὁ μικρὸς Π. Ἀνθὼν ἤθελεν ἀναδειχθῆ πράγματι ἄξιος τοιοῦτου στεφάνου, ἐὰν πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν του ἐσπευδον, οὐχὶ ὡς μὴ ὠφείλον εἰς καταστροφὴν, ἀλλὰ πρὸς ἀληθῆ ὑποστήριξιν αὐτοῦ. Ὡς πλεῖστα τῶν τε ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἐγκρίτων φύλλων παρετήρησαν, α ὁ Π. Ἀνθὼν, ἐὰν δὲν τέρπη πάντας, ἐκπληροῖ ὅμως ἐθνικὴν ἀποστολὴν, διότι ἐν τῇ μικρότητι αὐτοῦ σὺν τῷ χρόνῳ μέγα θὰ ἐπλήρου κενόν.» Καὶ τοιοῦτος ὅπως ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἀναλαβόντων τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ· πλὴν ὁμιλοῦμεν συγχρόνως ὅτι ὁλοσχερῶς ἀπεγορευτέωμεν στερηθέντες τῆς ἀναγκαιοτάτης ἄλλως τε ὑλικῆς ὑποστηρίξεως. Ἐὰν εἰς τὸ Β'. αὐτοῦ ἔτος τύχη ἀληθοῦς παρὰ τῶν μουσοφίλων καὶ ἀποτελεσματικῆ συνδρομῆς, ἢ βελτίωσης καὶ τελειοποιήσεως αὐτοῦ ἔσεται πλεόν ἢ βεβαία καὶ κατὰ πολὺ ταύτης ὑπερτέρα. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ ἐπικαλούμεθα καὶ αὖθις τὴν ὑποστήριξιν πάντων τῶν ἐραστῶν τῶν ἐθνικῶν γραμμάτων, ὑπομινησκόντες αὐτοῖς, ὅτι διὰ τοσοῦτον μικρᾶς δαπάνης ἦτοι 8 δρ. ἐτησίως διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ φρ. χρ. 10 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, θέλομεν ἀποκτήσῃ καὶ ἡμεῖς ἴσοι Ἕλληνας, τὰ γνήσια τοῦ Παρνασσοῦ τέκνα, μίαν Ἐθνικὴν Ἀνθολογίαν, ἕνα μας «**Η Α Ρ Ν Α Σ Σ Ο Ν .**»

Ἀναντιρρήτως ὁ «**Η . Ἀνθὼν**» κατὰ τὴν πρώτην ἀνάπτυξίν του στερεῖται πολλῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Ποιήσεως καὶ οὐχὶ ὀλίγων βιογραφιῶν τῶν διαπρεπεστέρων ποιητῶν μας. Ἀλλὰ τοῦτο ἴσα ἴσα παρέχει ἐκάστῳ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ καταστῇ τελειότερος· ἀνάγκη ὅμως πρὶν ἢ περιλάβῃ πάντας τοὺς ἀθανάτους μαργαρίτας ἡμῶν, νὰ καλλωπισθῇ ὅπως μὴ ὡς εἰ τῆς πενιχρᾶς αὐτοῦ περιβολῆς, περιφρονηθῶσι καὶ οὗτοι. Ὅθεν παρακαλοῦμεν τοὺς μέχρι τοῦδε ὑποστηρίζοντας αὐτὸν, πρὸς οὗς καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην, ἵνα εὐχεστούμενοι ἀνεκνώτωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν πέμποντες ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, καὶ, εἰ δυνατόν, προρέποντες καὶ ἄλλους φίλους τῶν γραμμάτων ὅπως καὶ οὗτοι συντείνωσιν εἰς τὴν σιερῶσιν καὶ εὐδῶσιν ἔργου τοσοῦτον ἐπωφελοῦς. Περιαινόντες παρακαλοῦμεν θερμῶς πάντας τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν ὡς καὶ τοὺς καθυστεροῦντας συνδρομητὰς, ἰδίως δὲ τοὺς ἐν Θεσσαλονικῇ καὶ Σύρῳ, νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων πρὶν τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὀνομάτων τῶν κακοπληρωτῶν, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἀπερίγμεν.

**Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ**